

Vicky Cristina Barcelona

Així de clar: decebedora és la nova, i esperem que no darrera, pel·lícula del mestre Woody Allen... que ha demostrat que pot fer-ho millor.

La impressió que fa *Vicky Cristina Barcelona* (el títol tampoc és d'allò més encertat) és que ha rebut una bona subvenció de la Generalitat de Catalunya per tal de mostrar Barcelona, però una Barcelona desconeguda, amb uns indrets que podrien ser Londres, París o Manhattan (algunes de les ciutats on Allen ha filmat els seus llargmetratges), ah... i de la llengua catalana res de res: ni un tímid "bon dia" i molt menys cartells en aquest idioma.

Quant al repartiment: Javier Bardem està correcte (parlant de cap de nas, com sempre); Scarlett Johansson —encara no sé què hi han vist en aques-

ta al·lota—, per mi sempre fa el mateix; Penélope Cruz, tant en anglès com en castellà, més que interpretar, crida... sembla una "maruja" sortida de qualsevol pel·lícula del neorealisme italià (amb tots el respectes per a Anna Magnani, Silvana Mangano, Sophia Loren, Gina Lollobrigida...). La "desconeguda" Rebeca Hall, és qui aporta credibilitat al seu personatge amb una interpretació continguda. Però qui destaca és Patricia Clarkson, que amb subtils gestos i mirades és capaç de comunicar més que amb l'exageració.

La veu en *off*, un recurs cinematogràfic del qual no s'ha de fer un ús arbitrari i que Allen ha sabut "introduir" en altres títols —*Days of Radio*, *Match Point*— en aquest cas, més que una mancança de llenguatge narratiu, amaga una mandra a l'hora de desenvolupar la història per les pròpies imatges.

Després d'uns anys irregulars, la meua reconciliació amb Allen va ser gràcies a la magnífica *Match Point* que juntament amb *Annie Hall*, *September*, *Interiors*, *Another Woman*, *Manhattan Murder Mystery*, *Days of Radio* i *Hannah and Her Sisters* conformen el millor de la seva genialitat.

Whatever Works és el nou projecte d'Allen (segon fonts consultades a la xarxa). Només esperar que, gràcies al canvi de medicació que li ha receptat el seu terapeuta, puguem gaudir de l'ingeni i de l'humor que caracteritza un artista com és Woody Allen. Mentrestant la seva darrera novel·la editada, *Pura anarquia*, descansarà sobre la meua tauleta de nit, esperant un millor moment per a la lectura.

El rey de la montaña

Gonzalo López-Gallego és el director de *El rey de la montaña*, una agradable sorpresa dins l'avorrida cartellera cinematogràfica (i això és una referència a l'exagerada quantitat de sales d'exhibició vers l'escassa varietat oferida): una pel·lícula sense més ambició que la de voler contar una història.

Quim, (Leonardo Sbaraglia, que en el seu intent d'esborrar l'accent argentí, li ha quedat una mena de xiulet) condueix per uns espectaculars paisatges muntanyencs, i de cop i volta algú li dispara... uns minuts després s'hi uneix Bea (una discreta María Valverde), de la qual no en sabem gaire co-

sa, únicament que té les mans una mica llargues, i des d'aquest moment l'espectador és testimoni d'un joc.

Les comparacions amb *First Blood* (*Acorralado*, 1982), *Duel* (*El diablo sobre ruedas*, 1971) i *Deliverance* (*Defensa*, 1972) són quasi obligades. Amb el primer títol hi comparteix les muntanyes, es converteixen amb els aliats, o no, dels protagonistes. Amb la cinta dirigida per Steven Spielberg, hi té en comú l'angoixa de no saber el perquè del que succeeix. I amb la dirigida per John Boorman, la violència és l'element inevitable del desenllaç.

I, malgrat a desvetllar alguns esdeveniments de la història, també cal fer referència a una altra gran pel·lícula, del sempre genial Narciso Ibáñez Serrador, és tracta de la producció de 1976 *¿Quién puede matar a un niño?*, on es qüestiona la innocència dels infants.

El rey de la montaña gaudeix d'un guió treballat, on es construeix una "petita" història amb uns personatges que desenvolupen l'instint de supervivència, un instint que tots tenim estotjat en algun lloc.

Lemon Tree (Los limoneros)

Cisjordània, la complicada línia fronterera amb Israel. Salma (Hiam Abbas), una viuda palestina, dedica els seus esforços a mantenir el llimonerar que ha heretat dels avantpassats, amb l'ajut d'un vell que és tant o més que un pare. Un bon dia, s'instal·la com a veí el ministre de defensa israelià

i és aleshores quan comencen els problemes per a Salma.

Eran Riflis, el director i coguionista de *Lemon Tree*, construeix una història sensible i molt intel·ligent sobre el comportament humà davant les circumstàncies. No és una pel·lícula política, és un exercici sobre l'absurd d'algunes situacions... com pot ser que uns llimoners és considerin una arma terrorista? És clar que una mateixa posició té diversos punts de vista, i totes són respectables i igual de vàlides. Tu prens partit per una o per l'altra. En aquest cas, sents més simpatia per la que sembla més indefensa, per la més afectada per la injustícia. Aquí no hi ha ni "bons" ni "dolents", únicament persones que afronten a la seva manera la situació, defensant allò que és seu.

Entre l'insatisfeta esposa del ministre i la viuda hi ha una gran complicitat, no és dirigeixen la paraula durant tot el metratge (recordem que una és israeliana i l'altra palestina, per tant no parlen el mateix idioma, però gràcies a la decisió del distribuïdors d'estrenar la pel·lícula en versió doblada, aquesta situació només s'intueix), però les seves mirades de complicitat ho diuen tot. Això també pot comportar una altra lectura, si el món està menat per dones, tal vegada els egocentrismes no existirien. ■

Els petits detalls (l'ofertament d'una gerra de llimonada, la vida als Estats Units del fill de Salma), són part fonamental de l'elegant realització d'un autor que convé no perdre de vista. ■

